

Rozdil 16

– Ну, як Вам тут, подобається?

Марк уже другу годину бродив по замку. Колись, ще будучи студентом, він страшенно любив замки, об'їздив цілу Європу і непогано розбирався на фортифікаційних спорудах, тому здивувати його чимось у цьому плані було складно, але Луцький замок йому чомусь таки припав до серця. Маленький, ошатний, він виглядав якимсь затишним, домашнім.

Особливо зворушували яблуні, що росли посеред замкового двору: яблука на них були ще зеленкуваті, вони звисали з гілок, ніби зроблені з пап'є-маше, і навіть сидючи на лавочці, Марк відчував їхній аромат. Він саме розговорився з жіночкою, що сиділа тут же, на лавочці біля яблуні. Виявилося, що вона працює в музеї дзвонів – Марк перекинувся з нею кількома словами, коли ще оглядав експозицію. Ця жінка, здавалося, чула серце кожного зі своїх експонатів, та й сама чимось нагадувала дзвін – спокійна, з низьким приємним голосом, вона говорила розважливо і серйозно.

Після спокою і замкової прохолоди зовсім не хотілося повертатися у квартиру, до нав'язливої турботи господинь. Марк зупинився біля виходу, де на холодному камені парапету дрімав, ховаючись від липневої спеки, білий кіт – постійний мешканець замку. Він обережно, щоб не потривожити кота, присів поруч і задумався, вкотре розглядаючи корінець, що висів у нього на шиї.

Його вивів із задуми знайомий голос, звернений до нього. Марк здивовано підвів голову – перед ним стояв Петро Васильович. Господар квартири, видно, не випадково опинився тут – він явно шукав можливості поговорити. Марк помітив це ще зранку, коли допивав каву і збирався йти.

– Даруйте, Марк, я, певно, невчасно... – почав він невпевнено.

– Ні, що Ви, я дуже радий Вас бачити! – це була чиста правда: Петро справив на Марка гарне враження, і, крім того, він як історик, напевно, міг би розказати багато цікавого і про замок, і взагалі про місто.

– Знаєте, я подумав... У мене є трохи вільного часу, день такий гарний – чому б не погуляти по замку? Сподіваюся, Вам не надто зашкодить моє товариство...

– Навпаки! Особливо якщо Ви трохи розкажете про місто.

– Із задоволенням! І про місто, і про Любарта з Вітовтом... Тільки спочатку... Знаєте... Ви не ображайтеся... ну, на Галю... Вона взагалі добра жінка, щира, просто...

– Все гаразд, – Марк поплескав Петра по плечу. – У Вас чудова дружина.

– Мені й самому з нею нелегко, – Петро говорив кудись убік, поспішно, ніби сам боявся того, що казав. – Як воно так вийшло? Вона якось непомітно захопила весь дім у свої руки. І Анжелка... Вона коли маленькою була, любила гуляти зі мною, всю історію Луцька знала, не повірите, а потім... Ну, знаєте, дівчинка, більше до мами тягнеться...

Марк слухав Петра мовчки. Він розумів: цьому чоловікові просто треба виговоритися.

– І ще: знаєте, Марк... Ви надовго до нас?

– Та ні, я, власне, вже хотів їхати далі...

– Куди цього разу?

– Не знаю, куди дорога заведе, – посміхнувся Марк.

– Ви... Тільки не подумайте, що... Ну, словом, мої колеги сьогодні їдуть до Києва, у них буде місце в машині – Вам це цікаво?

– Київ? Чудово, в мене є там кілька друзів, я б із задоволенням їх відвідав.

– Ну от бачите, як добре... Вони їдуть десь о третій – якраз встигнете пообідати, зібратися. Я їм можу зараз зателефонувати, вони заїдуть по Вас просто додому.

Петро сильно нервував, у нього тремтіли руки.

– Ви хороший хлопець, Марк, і... Ну, словом... Краще Вам не залишатися ще сьогодні на вечір, бо... Мої дівчата так просто Вас не випустять, я їх знаю...

Марк був щиро зворушений. Якби Галя дізналася про вчинок свого чоловіка... А він, з вигляду такий боязливий, виявляється, здатний на вчинки!

Вони більше не поверталися до цієї теми. Пообідали у затишному кафе на вулиці, неподалік від замку. Петро захоплено розповідав про історію міста, про литовське панування і козацькі походи. Він висловлював сміливі теорії, добре продумані й аргументовані, говорив легко і впевнено. «Напевно, студенти люблять слухати його лекції, – думав Марк. – Тільки тут, у своїй професії, він і живе по-справжньому».

Вдома нікого не було. Марк швидко зібрав свої речі. Петро потиснув йому руку на прощання, побажав щасливої дороги і, вже біля машини, міцно обійняв його, як доброго друга, з яким дуже шкода розставатися.